

[Nyboe Andersen.]

investeringer i bygninger, maskiner og lagerbeholdninger.

Et nej til EF vil betyde, at vi op igennem 1970erne dels skal fremme industrieksport for at opveje et direkte fald i landbrugs-eksporten, dels skal forbedre betalingsbalancen yderligere, fordi vi ikke kan fortsætte med at låne. Derfor vil der blive stillet krav til dansk økonomisk politik, som vi ikke har været ude for i nogen tidligere situation.

Et af de krav, et nej vil stille til vor økonomiske politik, er, at vi sikrer en meget høj grad af bevægelighed på det danske arbejdsmarked. Paradoksalt nok er der mange modstandere, som netop vender sig mod et sådant krav. Vi har for nylig oplevet, at københavnske murere har protesteret voldsomt mod at få anvist arbejde i deres eget fag i Jylland, og vi har set ikke mindst SF gå ind for, at en sådan „deportation“ til en anden landsdel sandelig er et overgreb mod menneskerettighederne. Det hører man bare ikke et ord om fra den side, når man går ind for et nej til EF, der vitterligt vil medføre, at tusinder af landbofamilier tvinges til at skifte erhverv og miljø, tvinges til at flytte fra deres bolig og deres hjemsted. Så er det ikke deportation, så er det et led i en naturlig udvikling henimod en mindre landbrugsproduktion. Der er for mig ingen tvivl om, at de økonomiske vanskeligheder, der følger af et nej til EF, også vil få alvorlige sociale og menneskelige virkninger.

I samme forbindelse vender modstanderne også tingene helt på hovedet, når de udtaler deres bekymring for, hvordan det dog skal gå de danske egnsudviklingsområder i EF, jævnfør mindretalsbetænkningen. Sandheden er jo, at egnsudviklingsområderne tværtimod er de landsdele, som vil blive hårdest ramt af et nej. Det er de områder af landet, som er mest afhængige af landbrug og fiskeri og de hertil knyttede industrier, altså netop de erhverv som vil komme til at lide mest uden for EF. Det er samtidig områder, som har forholdsvis få offentlige institutioner og offentligt ansatte med fast beskæftigelse. Netop i egnsudviklingsområderne er der særlig stor risiko for øget arbejdsløshed og lavere realindkomst efter et nej til EF.

Mindretallet er enig i —

„ . . . at en eller anden form for handelsmæssig tilknytning til det europæiske samarbejde i EF vil være en nødvendighed for Danmark.“

Man mener at en frihandelsaftale efter svensk mønster vil være en fordel for industrien fremfor medlemskab. Man siger herom:

„ . . . betyder dette blot, at industrieksportens stigningstakt øges med ca. ½ pct. årligt, vil dette være fuldt tilstrækkeligt til at opveje tabet på landbrugseksporten.“

Også denne betragtning bygger på den før nævnte pjece, hvor man dels gør mest muligt ud af den beskedne stigning i visse råvaretoledsatser, som et medlemskab kan medføre, dels bagatelliserer de ulemper for industrien, som frihandelsaftalen har i sammenligning med medlemskab, ulemper som vitterlig har gjort svensk industri betænkelig ved fremtidsudsigterne og interesseret i etablering inden for et udvidet EF, herunder også i Danmark. Jeg kan oplyse, at der indtil i går til erhvervschefen i Frederikshavn var indkommet forespørgsel fra 46 svenske erhvervsvirksomheder om eventuel placering i Jylland.

Sandheden er imidlertid, at det er usandsynligt, at vi ville få lov at opretholde toldfriheden for råvarer, hvis vi på dette grundlag mærkbart forøgede vor eksport til EF under en frihandelsaftale. Der er i den svenske frihandelsaftale strenge regler om forbud mod foranstaltninger, der kan forvride konkurrencen ved at begunstige visse foretagender eller produktionen af visse varer. Det gælder, hvad enten det sker ved indirekte skatter, betalingsrestriktioner, konkurrenceregler eller offentlige støtteforanstaltninger, og der står i aftalens artikel 24, at EF kan træffe modforanstaltninger, hvis den svenske eksport stiger til skade for producenter i EF på grund af væsentligt lavere toledsatser eller afgifter på råstoffer eller halvfabrikata i Sverige end i EF.

Også hvad stålpriserne angår, vil virkningerne blive de samme under en frihandelsaftale som ved et medlemskab, jævnfør også her den svenske overenskomst med Kul- og Stålfællesskabet. Det er derfor en illusion at tro, at ved en frihandels-